

De lamp,
de sneeuwbol
en het kompas

Lieve van den Berg

De lamp, de sneeuwbol en het kompas

Lieve van den Berg

Eerste druk september 2018

Uitgever: Godijn Publishing

Project: BOEK10

Coverontwerp: Jennifer Groen

Omslagontwerp: Jen Minkman

Illustraties: Jennifer Groen

ISBN 978-94-92115-65-2

NUR 280

©2018 Godijn Publishing

www.godijnpublishing.nl

Eerder verschenen bij Godijn Publishing:
Reizende poefjes (2017)

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Voor Jonathan, Lotte en Tylo

Hoofdstuk 1

Pol en Polleke hebben zomervakantie. Binnenkort gaan ze met papa en mama naar Engeland. Met de boot. Ze zijn nog nooit in Engeland geweest. Oma mag mee en tante Kirstie, oom Jack en Noek gaan ook mee.

Noek is anders dan de meeste kinderen, omdat hij het syndroom van Down heeft. Je ziet het aan zijn gezicht. Zijn ogen staan iets scheef. Vroeger werden zulke kinderen mongooltjes genoemd, maar dat mag niet meer, want mongool wordt vaak als scheldwoord gebruikt. Daarom heten ze nu Downies.

Kinderen met Downsyndroom zijn net als jij, maar ze kunnen niet alles. En als je niet alles kunt, heb je een beperking. Je kunt op heel

veel manieren beperkt zijn. Denk maar aan iemand met één been die een kunstbeen heeft en daardoor minder goed kan lopen.

Noek denkt anders, maar kan ook heel veel. Noek weet wat hij wil en heeft een enorm goed geheugen.

Noek zijn echte naam is Koen, maar Polleke vindt de naam Koen niet leuk. ‘Die naam past niet bij hem. Omdat hij alles anders doet, moet ook zijn naam anders zijn en daarom noem ik hem Noek,’ zegt ze.

Tante Kirstie vond het leuk bedacht en vanaf de dag dat Polleke zijn naam veranderde, heet hij geen Koen meer, maar Noek.

Noek kan zijn naam goed uitspreken, maar hele zinnen zeggen lukt hem niet of hij brabbelt zoals baby’s doen. En dan moet je heel goed raden om te weten wat hij bedoelt.

Pol en Polleke spelen graag met hem, maar soms is hij vervelend en stout, zoals de meeste kinderen weleens zijn. Dan willen Pol en

Polleke niet meer met hem spelen, waarop Noek boos wordt. Hij kan gemeen knijpen en slaan en krabben als een wilde kat. En aan je haren trekken.

Als hij te veel prikkels krijgt, zondert hij zich af met zijn knuffelveter. Dan zingt hij op zijn eigen manier liedjes, terwijl hij nadenkt over wat er is gebeurd. Dan hoor je woorden afgewisseld met gebrabbel, zoals lalalala veter, lalalala televisie, lalalala robot, lalalala spelen, alsof hij alles kwijt wil uit zijn hoofd.

Noek weet niet dat ze op vakantie gaan. Hij heeft geen begrip van tijd. Als zijn papa zegt: 'We gaan op vakantie,' dan wil hij meteen weg en blijft hij zeuren. De dag voor vertrek hoort Noek pas dat hij naar Engeland gaat, het land waar zijn papa vandaan komt.

Noek probeert Nederlands en Engels te praten. Als hij iets niet begrijpt, kun je het in de andere taal proberen te zeggen. En dan begrijpt hij het wel.

Nog tien nachtjes slapen, dan is het zover. Pol en Polleke vinden het fijn dat oma ook mee mag op vakantie. Ze is de liefste oma van de hele wereld. Een beetje gek is ze wel. Ze heeft lang haar en draagt altijd een spijkerbroek. In haar gezicht heeft ze veel rimpels. Dat komt door alle avonturen die ze beleeft, zegt ze. Dat wil Pol ook, avonturen beleven. Soms als hij iets heeft beleefd, vraagt hij aan oma of er al een rimpel zichtbaar is.

‘Nee, nog niet Pol. Het moeten hele grote avonturen zijn om avonturenrimpels te krijgen. Als je ouder bent en groter, dan komen ze vanzelf bij alles wat je beleeft.’

Polleke houdt niet zo van avonturen. Zij leest liever een boek en heeft graag haar duim in haar mond. Maar als Pol op avontuur gaat, dan wil ze mee met haar grote broer.

Op de kalender mogen ze de datum afstrepen tot de dag van vertrek.

Hoofdstuk 2

Na een boottocht van acht uur over de rustige zee en een lange rit in de auto arriveert de hele familie in Cornwall. Dat ligt in het zuiden van Engeland. Het is er vaak warm en zonnig. Daardoor groeien er prachtige planten en bomen. Subtropisch noemt men dat. Het vakantiehuis staat boven op een berg, hoog boven de zee. Vanuit de kamer kijk je op een inham met een zandstrand. Dat heet een baai, waar de wind niet hard waait. De baai is omgeven door hele hoge rotsen, kliffen genaamd. Over de kliffen kun je wandelen, maar je moet erg uitkijken dat je er niet vanaf valt, de diepte in. Als je valt, kun je zelfs doodvallen.

Op het strand zijn kleine rotsblokken waar je op kunt zitten, zoals een zeemeermin doet wat je weleens ziet op plaatjes. Als het vloed wordt, hoog water, dan zijn de rotsblokken omringd door golvend water. Wordt het eb, laag water, dan zakt het water en wordt het strand weer zichtbaar. Het zeewater is schoon en helder.

Pol en Polleke willen meteen naar het strand om zandkastelen te bouwen.

‘Eerst een slaapkamer uitzoeken,’ zegt oma. ‘En de koffers en tassen uitpakken. Daarna gaan we eten en wordt het tijd om naar bed te gaan. Morgen gaan we naar het strand.’

‘Ja-aah,’ roept Polleke, ‘dan ga ik schelpen en stenen zoeken voor het zandkasteel.’

‘Ik wil lopen over de kliffen,’ zegt Pol.

‘Dan ga ik met je mee.’

‘Nee Polleke, dat ga ik alleen doen. Ga jij nou maar spullen zoeken op het strand.’

‘Flauw hoor. Ik mag nooit mee met jou.’

‘Rustig nou,’ zegt oma. ‘Dat zien we morgen wel. Eerst eens afwachten of de zon blijft schijnen, want de weersvoorspelling is niet goed.’

‘Oké oma.’

Als alles een plekje heeft gevonden, pakt Polleke haar leesboek uit de tas en gaat lezen. Pol pakt de telefoon van zijn papa en gaat Minecraft doen. Allebei gaan ze even terug in hun eigen wereld. Noek kijkt naar Peppa Pig op de iPad en houdt zijn veter stevig vast.

Zo zitten ze rustig bij elkaar, wachtend tot het eten klaar is.

Hoofdstuk 3

‘Goedemorgen oma.’

Dat is leuk wakker worden. Pol en Polleke brengen koffie met een donut.

‘Lekker, lieverds. Wat een verrassing.’

‘Alstublieft, omdat u de liefste oma bent. Papa heeft een koffiekiosk ontdekt om de hoek van de straat en koffie meegenomen. Cappuccino, want dat vindt u toch lekker?’

‘Heerlijk. Kom eens bij me?’

Oma knuffelt ze allebei en dan huppelen ze de slaapkamer uit.

‘Kom snel oma. De zon schijnt. Dan kunnen we naar het strand.’

Noek ligt nog in zijn bed te zingen voor zijn knuffels: Mister Moon (meneer Maan), Mis-

ter Bear(meneer Beer) en George Pig (van de televisieserie Peppa Pig). Op zijn bed is een soort tent van muskietengaas bevestigd. Hij ligt heerlijk in zijn bedtent, een eigen plekje. Hij kan niet zelf uit bed gaan. Hij moet wachten tot mama Kirstie of papa Jack hem komt halen.

De papa's en mama's vertrekken samen naar een kleine stad verderop om boodschappen te doen. Oma past op de kinderen. Ze heeft een grote tas gevuld met strandspeelgoed en handdoeken. Noek zit in zijn Buggy, omdat hij moeilijk loopt.

'Kom lieverds, we gaan naar het strand.'

'Veter mee,' zegt Noek.

'Ja hoor, die zit in de tas,' zegt oma en aait hem over zijn bol.

De weg naar het strand gaat helemaal naar beneden.

'Niet hardlopen, want dan val je.'

Te laat. Polleke ligt al op de grond. Als Polleke gaat huilen, lijkt het alsof er een sirene afgaat.

‘Och lieverd, ik zei nog zo niet rennen.’

Oma zet de Buggy op de rem. Er komen mensen op het geluid af.

‘Kan ik helpen?’ vraagt een mevrouw.

‘Graag.’

Oma tilt Polleke omhoog die nog harder begint te huilen als ze het bloed op haar knie ziet.

‘Kom maar mee,’ zegt de mevrouw en ze neemt Polleke mee haar huis in.

Oma gaat er achteraan met de Buggy met Noek. Pol volgt en heeft de tas met strandspullen vast.

Polleke zit op een stoel in de keuken, terwijl de mevrouw haar knie schoonmaakt met een natte doek. Ze huilt nog steeds, maar nu zachtjes.

‘Wil je er een pleister op?’

‘Ja,’ knikt Polleke. Het huilen stopt en ze doet haar duim in haar mond.

‘Wil je ook nog een slokje water?’

Polleke drinkt het glas achter elkaar leeg en staat op van de stoel.

‘Gaat het weer, lieverd?’ vraagt oma.

Ze knikt.

‘Kom, dan gaan we verder. Dank u wel voor de hulp.’

‘Graag gedaan hoor.’

Daar gaan ze. Het laatste stukje lopen ze in langzaam tempo naar het strand, want Polleke hinkt een beetje. Het liefst zou ze in de buggy willen zitten, maar dat gaat niet.

Hoofdstuk 4

Het is rustig op het strand. Oma zoekt een plekje aan de voet van het klif. Ze zet de strandspullen in het zand en de buggy met Noek op de rem.

‘Even wachten Noek, ik pak eerst alles uit.’ Ze legt een grote handdoek neer en het strandspeelgoed er omheen. ‘Willen jullie in het water?’ vraagt oma.

‘Ik niet,’ antwoordt Pol. ‘Ik ga schelpen en stenen zoeken.’

‘Ik ook,’ zegt Polleke die alweer vergeten is dat ze een pijnlijke knie heeft.

Oma haalt Noek uit de buggy en zet hem op de handdoek. ‘Kijk Noek, hier is je veter.’

Noek pakt hem aan en voelt met zijn duim en wijsvinger aan de knopen die hij er zelf in heeft gemaakt door met de veter te draaien. Hij zwaait de veter met beide handen alle kanten op en begint te zingen. Hij blijft rustig zitten, hij houdt niet zo erg van zand. Oma gaat op de handdoek liggen om te zonnebaden.

Pol en Polleke komen terug met een emmer vol mooie platte stenen en schelpen en beginnen met het bouwen van een zandkasteel. 'Noek, leg jij de stenen en de schelpen apart op een stapeltje? Kijk, zo.' Pol doet voor wat hij bedoelt.

Noek maakt met een hand twee mooie bergjes, in zijn andere hand houdt hij zijn veter stevig vast. Het zandkasteel is zover klaar, dat hij versierd kan worden. Pol en Polleke zijn zo druk bezig daarmee, dat ze niet zien dat Noek opstaat en wegloopt. Oma is in slaap gevallen door de warmte van de zon.

Noek loopt waggelend als een gans naar het rotsblok en klimt erop. Bijna verliest hij daarbij zijn knuffelveter. Hij gaat boven op het rotsblok zitten en zingt alle liedjes die hij kent. Wat hij niet ziet is, dat het vloed wordt. Het water van de zee komt met de golven naar het strand. Het rotsblok waar Noek op zit, staat al helemaal in het water. Noek zingt gewoon door. Hij heeft het naar zijn zin in zijn eentje. Als hij te veel prikkels krijgt, zondert hij zich af.

Pol en Polleke hebben een prachtig kasteel gemaakt en kijken er trots naar.

‘Het kasteel kan zo in Madurodam staan, zo mooi vind ik het,’ zegt Polleke. ‘Maar als het water komt, is ons hele mooie kasteel weg.’

‘Geeft niets, dan maken we morgen weer een nieuw kasteel. Zie je dat oma slaapt? Maar waar is Noek?’